

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2025, č. j.: MV-179648-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2025, č. j.: MV-179648-4/SO-2024, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 10. 2024, č. j.: OAM-39576-13/ZM-2024, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání

zaměstnanecké karty podle ust. § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“).

II. Obsah žaloby

- Žalobkyně v žalobě namítala, že se v napadeném rozhodnutí chybně aplikuje ust. § 45 odst. 1 z.p.c., ačkoli žádala dle ust. § 42g odst. 5 z.p.c., které se v první větě netýká institutu změny účelu pobytu a ve druhé větě umožňuje žádat o zaměstnaneckou kartu také držitelům dlouhodobých víz. Obě ustanovení jsou autonomními a na sobě nezávislými právními tituly, pročez do žádostí podle ust. § 42g odst. 5 z.p.c. nelze promítat podmínky ust. § 45 odst. 1 z.p.c. Dále žalobkyně uvedla, že účelem dlouhodobého pobytu může být i společné soužití s jinými rodinnými příslušníky, než jak je vymezuje ust. § 42a z.p.c., současně nic nebrání tomu, aby rodiči nezletilých cizinců majících trvalý pobyt byl z tohoto titulu povolen pobyt. Žalobkyně maximálně neohlásila změny v tom, vůči komu plní po rozvodu manželství účel pobytu. Z hlediska rodinných vztahů, stability vzdělávacího procesu a osobní bezpečnosti je v nejlepším zájmu obou dětí žalobkyně, aby pobývaly v České republice, což ovšem bez soužití s žalobkyní není možné. Jestliže se v napadeném rozhodnutí pojednává o zachování styku žalobkyně s dětmi, potom taková úvaha neodpovídá praktické situaci rodiny žalobkyně. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

- Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se žalobní námitky shodují s námitkami uvedenými v odvolání. Zatímco ust. § 42g odst. 5 z.p.c. upravuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, v ust. § 45 odst. 1 z.p.c. se upravují povinnosti cizince s povolením k dlouhodobému pobytu, který žádá o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Žalobkyně měla možnost do jednoho roku od nabytí právní moci rozsudku o rozvodu manželství, tj. do X., požádat o změnu účelu pobytu. Do současné situace se dostala sama svým zaviněním, když o změnu pobytu požádala až v červnu 2024. Jelikož žalobkyně může zůstat v České republice, není nikterak narušen nejlepší zájem jejích dětí s uděleným trvalým pobytem. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

- Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 24. 6. 2024 podala žádost o zaměstnaneckou kartu. Přiložila k ní pracovní smlouvu, pracovní poměr byl uzavřen na dobu neurčitou.
- Žalobkyně měla naposledy v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny (nositelem oprávnění ke sloučení byl její manžel) pro období ode dne X. do dne X.; žalobkyně má dvě děti narozené dne X. a dne X., její manžel má ode dne X. povolen v České republice trvalý pobyt a obě děti jsou i jeho dětmi (výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky žalobkyně a jejího manžela ze dne 15. 8. 2024).
- Dne X. bylo rozhodnuto ukrajinským soudem o zrušení manželství žalobkyně a jejího manžela rozvodem (usnesení ukrajinského soudu o opravě tiskové chyby ze dne 14. 9. 2020).

7. Dne 22. 8. 2024 byla žalobkyni doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, č. j.: OAM-39576-12/ZM-2024, přičemž žalobkyně možnosti seznámit se s podklady nevyužila.
8. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 9. 10. 2024, č. j.: OAM-39576-13/ZM-2024, kterým byla žádost zamítnuta z důvodu dle ust. § 45 odst. 1 z.p.c. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobkyně na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, konkrétně o zaměstnaneckou kartu. Z informačního systému cizinců prvostupňový orgán zjistil, že dne X. došlo k rozvodu manželství. Žalobkyně neplnila a ani neplní účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, podala-li žádost o vydání zaměstnanecké karty dne 24. 6. 2024, ačkoli k rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení došlo již dne X.
9. Žalobkyně poté proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, jež nebylo doplněno ani po výzvě.
10. Dne 15. 1. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 45 odst. 1 z.p.c. *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
14. Podle ust. § 45 odst. 4 z.p.c. *cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pokud měl ke dni rozvodu na území povolen pobyt po dobu nejméně 3 let; podmínka délky pobytu neplatí, pokud tento cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky.*
15. Podle ust. § 45 odst. 6 z.p.c. *oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle odstavce 3 nebo 4 zaniká uplynutím 1 roku ode dne, kdy tento důvod nastal.*
16. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění

rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

17. První žalobní námitka směřovala proti aplikaci ust. § 45 odst. 1 z.p.c. na případ žalobkyně, která svou žádost podala v režimu ust. § 42g odst. 5 z.p.c. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně o absenci propojení mezi oběma ustanoveními, neboť je třeba vyjít ze systematiky z.p.c. Hlava III „*Přechodný pobyt na území*“ obsahuje díl 4 „*Přechodný pobyt na území na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu*“, který zahrnuje oddíl 3 „*Přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu*“. Předmětný oddíl začíná v ust. § 42 obecnými ustanoveními k povolení k dlouhodobému pobytu, načež v ust. § 42a an. pokračuje zvláštními druhy povolení k dlouhodobému pobytu včetně žalobkyní zmiňovaného ust. § 42g o zaměstnanecké kartě. Ust. § 45 rovněž spadá do oddílu 3 a v jeho normativním textu se nevyskytuje žádné pravidlo vylučující působnost ust. § 42g, tudíž se ust. § 45 bez výjimky vztahuje na všechny druhy povolení k dlouhodobému pobytu (samotný § 42g rovněž žádnou výjimku z ust. § 45 nestanoví). Správní orgány proto postupovaly správně, když na žádost podanou dle ust. § 42g z.p.c. aplikovaly ust. § 45 z.p.c.
18. Soud konstatuje, že ve věci byly naplněny důvody pro nevyhovění žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu, poněvadž žalobkyně neplnila účel, pro který jí bylo vydáno původní povolení k dlouhodobému pobytu. Z usnesení ukrajinského soudu ze dne 14. 9. 2020 je zřejmé, že manželství žalobkyně bylo rozvedeno rozhodnutím ze dne X. Žalobkyně měla ve smyslu ust. § 45 odst. 6 z.p.c. roční lhůtu, v níž mohla požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem než sloučení rodiny, již nevyužila. Současně jak žalovaná na s. 4 napadeného rozhodnutí opodstatněně podotkla, žalobkyně ve správním řízení neuvedla ani neoznačila žádný důkaz o neplnění účelu pobytu jen po přechodnou dobu a ze závažných důvodů.
19. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (§ 42a z.p.c.) je spojeno s konkrétní osobou, s kterou je žádající cizinec sloučen a ve vztahu k níž musí být splněn účel pobytu; nelze naopak přisvědčit žalobnímu tvrzení, že plnění účelu pobytu mohlo být uskutečňováno ve vztahu k jiným blízkým osobám. Žalobkyně neplnila účel společného soužití rodiny ve vztahu k (bývalému) manželu, s nímž byla sloučena, proto byl dán důvod k zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 45 odst. 1 z.p.c., žalobkyně neplnila účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

20. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že řízení vycházející z naplnění skutkových podstat v ust. § 45 odst. 1 z.p.c. zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle ust. § 174a z.p.c. V závěru ust. § 45 odst. 1 z.p.c. není formulace obsažená např. v ust. § 75 odst. 2 z.p.c., tj. „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“
21. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti v ust. § 174a z.p.c., možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který je přímo aplikovatelný (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29), v situaci, kdy sám žalobce před správními orgány nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 – 30). Jak v těchto případech Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019 – 31).
22. Žalovaná se otázkou možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně podrobně zabývala na s. 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kdy jí v tomto směru nelze nic vytknout. Zhodnotila i nejlepší zájem dětí, když konstatovala, že se žalobkyně může na území nadále zdržovat na základě bezvízového styku s Ukrajinou a že s ohledem na vojenský konflikt v zemi původu není vystavena nutnosti bezprostředního vycestování z území. Nejlepší zájem dítěte, jakkoliv jde o velice hodnotný právní statek, nepředstavuje absolutní kritérium, jemuž musí ostatní zájmy ustoupit za všech okolností. Vzhledem k tomu, že v nynější věci je již jedno z dětí žalobkyně zletilé a druhé ke dni rozhodování soudu dovršilo X. (ke dni vydání napadeného rozhodnutí se danému věku velmi silně přiblížilo), obě mají trvalý pobyt na území České republiky stejně jako jejich otec, nebyla zjištěna ani tvrzena žádná specifika, pro které by byly děti zvláště zranitelné oproti ostatním cizincům srovnatelného věku a žalobkyně je i v případě svého vycestování bude moci pravidelně navštěvovat (a dálkově podporovat finančně), nepředstavuje zájem dítěte aspekt, kvůli němuž by měla být vydána žalobkyni zaměstnanecká karta i přes nesplnění zákonných podmínek (konkrétně neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu).
23. V žalobě nebyly označeny žádné potenciální osoby zúčastněné na řízení, soud se zabýval tím, zda je namístě přistoupit k jejich vyrozumění z moci úřední, a došel k závěru, že tomu tak není. S (bývalým) manželem se žalobkyně rozvedla, jiné relevantní okolnosti z žaloby ani správního spisu nevyplývají, (bývalý) manžel tak zjevně není osobou přicházející v úvahu coby osoba zúčastněná. Další úvahy se tak vztahují jen k žalobkyniným dětem.
24. Vyrozuměním potenciálních osob zúčastněných na řízení soudem (i z moci úřední) v cizineckých věcech se v různých rozhodnutích zabýval Nejvyšší správní soud. V případě žádosti o zaměstnaneckou kartu se Nejvyšší správní soud danou problematikou zabíral v rozsudku ze dne 2. 11. 2023, č. j.: 8 Azs 50/2023 – 54, v jehož právní větě uvedl:

„Rozhodnutí v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (zde zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) přímo zasahuje také do práv rodinných příslušníků žádajícího cizince v případě, pokud na území České republiky pobývají na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny navázaného právě na pobytové oprávnění žádajícího cizince. Splňují tak materiální podmínku jako osoby zúčastněné na řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým požadované prodloužení povolení nebylo uděleno (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).“ Děti žalobkyně ovšem mají trvalý pobyt, zároveň mají v České republice otce, taktéž s trvalým pobytem, jejich pobytové oprávnění tudíž není navázáno na pobytové oprávnění žalobkyně a citovaný judikát není na věc přiléhavý.

25. K povinnosti soudu vyzvat možné osoby zúčastněné na řízení z moci úřední i nad rámec těch, jejichž pobytové oprávnění je přímo navázáno na pobytové oprávnění žalobců, se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 18. 7. 2024, č. j.: 8 Azs 83/2024 – 39, publ. pod č. 4631/2024 Sb. NSS; v publikované právní větě uvedl následující: *„Osobami přicházejícími v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou nejen rodinní příslušníci podle § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, od kterých cizinec odvozuje svůj pobytový titul, nýbrž i další rodinní příslušníci, s nimiž cizinec na území žije, pokud správní rozhodnutí může přímo zasáhnout do jejich práva na soukromý a rodinný život. Předseda senátu proto z úřední povinnosti vyzve tyto osoby podle § 34 odst. 2 s. ř. s. k vyjádření, zda hodlají uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení, jestliže dotčení na jejich právech je s ohledem na obsah správního spisu a žalobních námitek dostatečně zjevné.“* Dotčení na právech osob musí tudíž být dostatečně zjevné, aby vznikla povinnost soudu je z moci úřední vyrozumět; své závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k rozhodnutí o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b z.p.c., přímo v právní větě pak odkázal na § 15a z.p.c., který definuje osoby, jež jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie.
26. S vědomím citované judikatury vydal Nejvyšší správní soud rozsudek ze dne 21. 11. 2024, č. j.: 1 Azs 168/2024 – 30, který primárně řešil opomenutí účastnice správního řízení (týkající se vydání zaměstnanecké karty, resp. prodloužení její platnosti), nicméně se analogicky vztahoval i k problematice vyrozumění možných osob zúčastněných na řízení. Nejvyšší správní soud došel k závěrům, že judikatura týkající se vyrozumění potenciálních osob zúčastněných se týkala společného soužití rodiny (§ 42a z.p.c.) a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (§ 87b z.p.c.), tedy realizace rodinného života, účelem vydání zaměstnanecké karty je však výkon práce, neudělení zaměstnanecké karty bylo taktéž odůvodněno objektivními okolnostmi (trestná činnost žadatele o pobytové oprávnění), neudělení zaměstnanecké karty ještě nepředstavuje povinnost vycestovat, k ochraně soukromého a rodinného života slouží v takovém případě jiné právní prostředky (mezinárodní ochrana nebo pobyt za účelem strpení při překážkách vycestování), je tak možné dosáhnout jiného pobytového oprávnění, v dosavadní judikatuře k osobám zúčastněným mohlo mít jejich vyjádření na rozhodnutí krajského soudu vliv hlavně proto, že mohlo objasnit samotné naplnění zákonných podmínek udělení povolení za účelem společného soužití rodiny, daný prostor se v řízení o udělení (resp. prodloužení) zaměstnanecké karty nenabízí.
27. V kontextu posledního z uvedených judikátů soud shledal, že dotčení na právech obou dětí neudělením zaměstnanecké karty žalobkyni není natolik zjevné, aby je soud z moci úřední vyrozuměl jako možné osoby zúčastněné na řízení. Obě děti mají na území

České republiky povolen trvalý pobyt stejně jako jejich otec (bývalý manžel žalobkyně), jedno z dětí již dosáhlo zletilosti, druhé v době rozhodování soudu dovršilo X. (X.), zároveň není zřejmé, že by některé z dětí vyžadovalo nadstandardní péči či ochranu oproti jiným cizincům téhož věku; proto se nikterak nejeví, že by některé z dětí bylo nuceno vycestovat, i kdyby vycestovala žalobkyně (která by v daném případě mohla využít bezvízového styku dle pravidla 90/180). Okolnosti však nenاسvědčují tomu, že by žalobkyně jako státní příslušnice Ukrajiny i přes neudělení zaměstnanecké karty musela vycestovat; jak je soudu známo z úřední činnosti, státním příslušníkům Ukrajiny bez nároku na dočasnou ochranu je udělováno vízum za účelem strpění (případně je možné požádat o mezinárodní ochranu), a to z důvodu ozbrojeného konfliktu, přičemž překážka vycestování je dána i u osob správně vyhoštěných; v daném ohledu lze odkázat na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu k situaci na Ukrajině (z nedávné doby lze připomenout usnesení ze dne 11. 2. 2025, č. j.: 8 Azs 189/2024 – 69), podle níž se státní příslušníci Ukrajiny nadále nenavrací do vlasti kvůli válečnému konfliktu, který představuje překážku vycestování, v rozsudku ze dne 28. 2. 2025, č. j.: 10 Azs 125/2024 – 27, Nejvyšší správní soud uzavřel: „*Pro úplnost NSS uvádí, že nepřehlédl probíhající válečný konflikt na území Ukrajiny, žalobcova domovského státu. Nebyla-li žalobci prodloužena zaměstnanecká karta (nadto bez uložení lhůty k vycestování) neznamená to ovšem, že je žalobce nucen opustit území ČR. Pokud žalobce považuje vycestování do svého domovského státu za nemožné, může (téměř jistě úspěšně) usilovat o získání jiného oprávnění k pobytu (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, č. 4 Azs 133/2023-38, bod 32).*“ Dále se rozhodnutí týká nevydání zaměstnanecké karty, jejímž účelem je výkon práce; tedy nikoliv realizace rodinného života (na rozdíl od společného soužití rodiny či pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 42a a 87b z.p.c.). Neudělení zaměstnanecké karty bylo odůvodněno objektivními okolnostmi (neplnění účelu dosavadního pobytu, tj. společného soužití s (bývalým) manželem); k stálému soužití žalobkyně s bývalým manželem nebyl uplatněn žalobní bod (osoby zúčastněné na řízení nemohou rozšířit rozsah přezkumu nad rámec žalobních bodů, srov. výše citovaný rozsudek, sp. zn.: 8 Azs 83/2024) a soužití s dětmi nemohlo zhojit neplnění účelu pobytu, byl-li navázán na bývalého manžela, vyjádření dětí coby osob zúčastněných tak nemohlo objasnit naplnění zákonné podmínky vylučující udělení zaměstnanecké karty.

28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce